

Wettstein Domonkos (ex Vianney Szent János osztály)

A fiatalok reménye kortalan A Latinovits Diákszínpad Liliomfi című előadásáról

A Latinovits Diákszínpad évről évre más és más darabokat visz színre, mégis van valami közös, koherens szervezőerő az előadásokban. A siker titka a rendezés és az előadásmód tisztaságában és mesterkéletlenségében rejlik. Az idén műsorra tűzött darab éppen ezért

szerecsés választás. Szigligeti Ede Liliomfi című vígjátéka egyszerű, tiszta felépítésű, miközben humoros helyzetek sorát jeleníti meg. A színpadon lehetőség nyílik a tiszta helyzetek őszinte megélésére, a társulat pedig élt is ezzel a lehetőséggel.

Lukácsi Huba tanár úr idén azt a darabot vette elő és gondolta újra, amivel 22 évvel ezelőtt, 1987 áprilisában a Diákszínpad bemutatkozott. A töretlen sikert jellemzi, hogy az idejű előadás mindegyikére már elővételben elfogyott minden jegy, a Békefi teremben pedig fergeteges hangulatot eredményezett a közönség és a színészek egymásra találása a humorban, a nevetésben.

A Liliomfi ősbemutatója történelmünk válságos korszakához kapcsolódik: a világosi fegyverletétel után mintegy négy hónappal, 1849. december 12-én láthatta először a közönség Szigligeti remekművét, amely az élet s az ifjúság diadalának örömeivel vigasztalást, reményt táplált. A műnek végül az 1954-ben készített, a kor kiváló színészeit felvonultató filmes változata hozta meg az általános ismertséget.

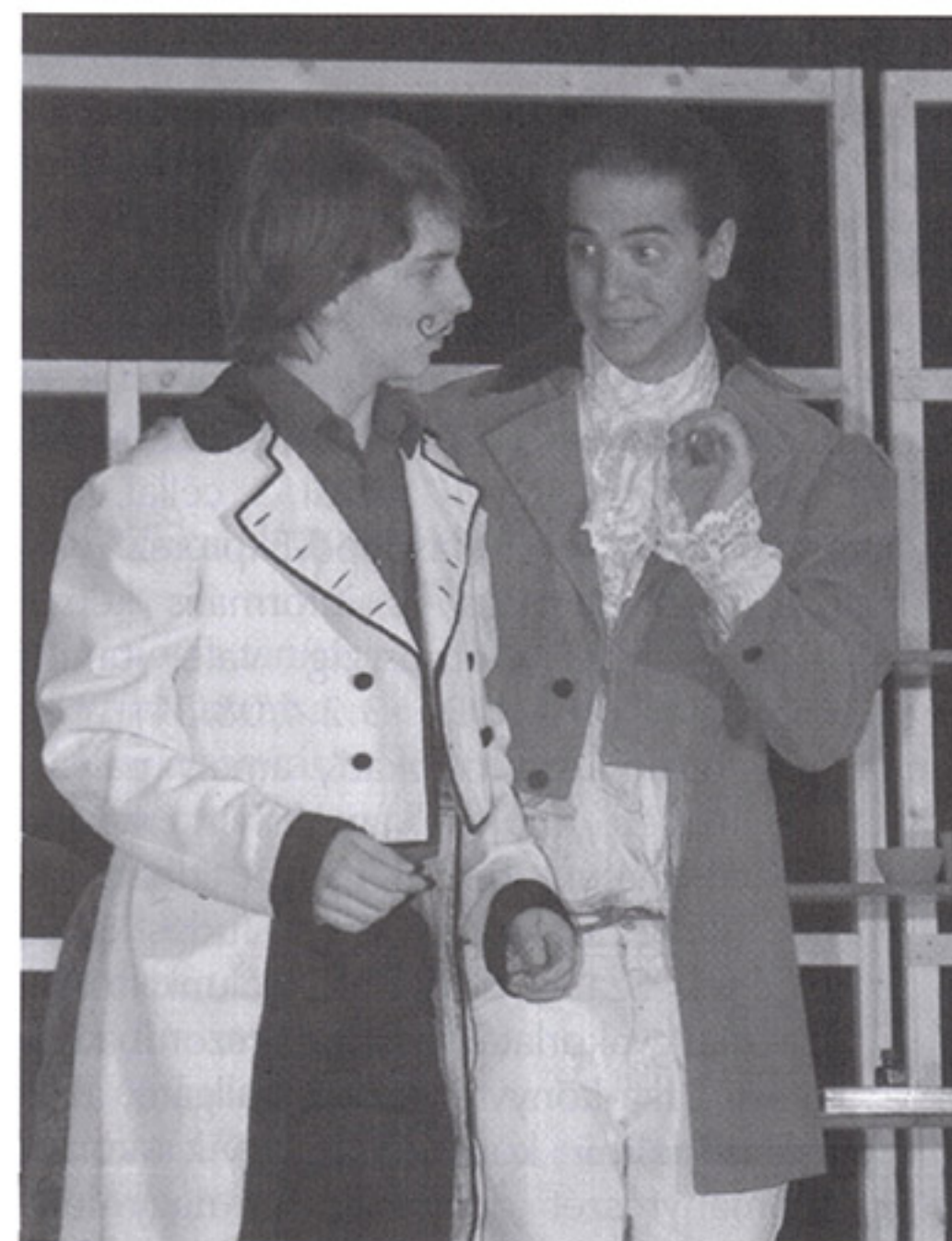
A három felvonás mindegyike egy-egy önálló jelenet, melyek három különböző helyszínen játszódnak. Kolozsváron csöppenünk bele a történetbe, ahol Szilvai professzor gyámleánya nevelkedik. Kamilla, a nevelőnő a lakás egy szobáját az éppen a városban tartózkodó szín-

társulat két tagjának adja ki. Az egyikük Liliomfi, aki valójában Szilvai professzor unokaöccse, sőt a család fő tervei szerint Mariska jövőbelije. A fiatalok titkon egymásba szeretnek, azonban félreértik a mit sem sejtő Szilvai Tódor szándékait. Nagybátyja előtt ugyanis Liliomfi nem fedti fel kilétét, akinek kicsapongó, adósságokkal terhelt színészelete már így is sok bosszúságot okozott a professzornak. A látszólag egyszerű helyzet kezd egyre bonyolultabbá válni. A történet egy fogadóban folytatódik, ahol a „rangon aluli” pincér reménytelenül szer-

elmes a nemes fogadó lányába. A betoppanó vendégekkel a két szerelmi szál hirtelen összekeveredik, végül a szerelmesek minden mesterkedést és mesterkedőt lóvá tesznek, a fiatalok legyőzi az előítélete-

ket, és mindkét pár igaz szerelme beteljesül.

A rendezés nagy erénye, hogy a hagyományos, érthető és tiszta eszközöket keresi a darab színpadra állítása során. Nincsenek olyan provokatív, üres, ám látványos elemek, amik az előadástól idegenek lennének, nem aggatja tele hatásvadász elemekkel. Végig a darabra, a színház eleven valóságára koncentrálnak, és bízik az abban rejlő lehetőségekben.

A diák színjátszók jól illeszkednek ebbe a rendezői felfogásba, sőt szinte zálogai is a mesterkéletlen és őszinte előadásmódnak. Almássy Márton a bohém, nagyvilági színész, Timár Benedek a megfontoltabb, ám végig hű barát szerepében lép ezúttal színpadra. A kapcsolatukban meghatározó ironikus alapállást Timár Benedek (már nem először) fergeteges játékkal oldja meg, állandóan nevetésre készítve a közönséget. Kár, hogy a darab második felében nem jut neki nagyobb tér a kibontakozásra. Gál Tibor már jó párszor megmutatta, hogy sodró erejű játéka a darab egyik kulcsa. Teljesen azonosul a rá szabott jellemmel, nincs semmi színésziesség, sallang a játékában. Igazi vidéki fogadósoként lép elé. A vitákban valósággal izzik, vöröslik az arca.

A gördülékeny, húzó erejű előadáson érződik az immáron már negyedik éve együtt dolgozó színészgárda összeszokottsága, tapasztaltsága. A csapat sikeresen fogadta be az algimnáziumi színjátszó kör tehetséges fiataljait. Míg a visszatérő öregdiákok, Perdy-Fazakas Brigi, Gál Tibor, Almássy Márton és Timár Benedek már jó pár sikeres bemutató részesei voltak, addig Péterffy Lili, Éry Franciska valamint Köllöd Csaba személyében a legújabb nemzedék lépett színre.

Az újragondolt darab új, magyaros zenei kíséretét Holics László zongoraművész, az iskola egykori diákja szerezte és alkalmazta nagyzenekarra. Mindezen túl elhangzik még a darab filmes változatából egy dal, a színre lépő cigányok szerepében pedig egy testvérpár, Csány Gergely és Imre élő hegedűjátékkal adnak elő egy csárdást, valamint egy lírai dalt. A zenészek a harmadik felvonás előtti szünetben

egy lánykórossal kiegészülve fesztiváli hangulatot teremtve szórakoztatják a közönséget, ezzel is oldva a színpad és a közönség közti határvonalat. Az új díszlet, amely frappáns módon egyetlen elem különböző beállításával jeleníti meg a három különböző helyszínt, Szalay József munkája.

A darab mondanivalója ugyanúgy kortalan, mint a rendezés eszköztára. A minket körülvevő, megfertőző két-színű világban gyógyítólag hat a fiatal szintársulat romlatlan és tiszta előadásmódja. 160 év múltán ugyanúgy vágyunk hitre, reményre és a romlatlan fiatalok mindent legyőző erejére, mint akkor.

A LATINOVITS ZOLTÁN DIÁKSZÍNPAD bemutatja

Szigligeti Ede: **LILIOMFI**
(vígjáték 3 felvonásban)

◆ Szereplők ◆

Szilvai, professzor - Damokos Attila
Kamilla - Kiss Emma / Perdy-Fazakas Brigi
Mariska - Hankiss Laura / Molnár Berta
Liliomfi - Almássy Márton
Szellelmi - Timár Benedek
Kányai, fogadós - Gál Tibor
Erzsike, a leánya - Éry Franciska / Péterffy Lili
Gyuri, pincér - Nagy Bence
Szolgáló - Somogyi-Tóth Júlia / Szöllőssy Klára
Szomszédasszony - Szántó Fanni
Uracs - Baki Dániel
Nemes Urak - Buczkó Máté
Farkas Balázs
Swartz, bécsi vendéglős - Buczkó Máté
ifjú Swartz - Köllöd Csaba
Cigányok (zenészek) - Csány Gergely
Csány Imre
Legény - Lázár Keve Botond

Díszlet - Szalay József
Zene - Holics László
Rendező munkatárs - Kovács Zsófia
Fény- és hangtechnika - Szabó Csaba

Rendező - Lukácsi Huba

Előadások: május 27., 29., június 2., 4., 6.
19 órai kezdettel a Gimnázium Békefi termében
Jegyek Csombó Emese és Lőrincz Éva tanárnőnél kaphatók!

